

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. T. Nagy Tibor ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a ... (ügyintéző: dr. Balázs Attila jogtanácsos) által képviselt alperes neve alperes ellen kártalanítás iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. április 7. napján kelt 62.P.21.586/2009/27. számú ítélete ellen az alperes 28. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg a felperesnek 20.000 (Húszezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 60.000 (Hatvanezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesnek 1984-ben mandulaműtété volt, majd 1986 júniusában szívműtétet hajtottak rajta végre a Semmelweis Orvostudományi Egyetem Ér- és Szívsebészeti Klinikáján, melynek során először 200 ml, majd 400 ml vért kapott. 2008 márciusában véradáson vett részt, az ekkor elkészített anti-HCV szűrővizsgálat eredménye pozitív lett. A felperesnél 2008 júniusában minimálisan magasabb májfunkciót és anti-HCV pozitivitást, majd a 2008. augusztus 26-án elvégzett májbiopszia eredményeként krónikus hepatitis C vírust állapítottak meg. 2008. november 26-án kezdték meg a felperes kombinált antivirális kezelését, melynek eredményeként a felperesnél szédülés, fejfájás, hányás jelentkezett, a kezelését ezért decemberben felfüggesztették, majd 2009 januárjában folytatták. 2009 áprilisában a harmadik havi HCV-PCR vizsgálat eredménye negatív lett, szeptemberben normális májfunkciót állapítottak meg, az antivirális kezelést leállították. A felperes 2009 októberére panaszmentessé vált, vérképe normalizálódott. A felperes 2010 májusában sem volt detektálható HCV-PCR, a HCV eredetű májgyulladás gyógyult, nem fertőz, ugyanakkor fennáll az elvi lehetősége annak, hogy a vírusok később elszaporodnak és a felperest újra megbetegítik. A fertőzöttség miatt alkalmazott Interferon kezelés során a felperes sokszor rosszul volt, ingerültté vált, a fertőzöttség miatt a felperesnek mindennapi életvitelében, társas kapcsolataiban nem kell másként viselkednie, azonban társas kapcsolatai beszűkültek, társaságba nem jár, férjével való szexuális kapcsolata a fertőzés hatására megritkult, gumióvszert kell használnia. A felperes 2008. április 1. napja óta májkímélő diétát folytat, amelynek havi átlagos többletköltsége 15.000

forint, a diétát élete végéig tartania kell. Fertőzöttsége miatt vitaminkészítményeket is kell szednie, melynek költsége havi 2.000 és 5.000 forint között van, amennyiben a jövőben súlyvesztés lépne fel nála, úgy roboráló szereket kell használnia.

A felperes keresetében 5.000.001 forint nem vagyoni kára kamatokkal történő, valamint 2008. november 1. napjától véghatáridő nélkül havi 30.000 forint járadék, továbbá a lejárt járadékok után középátlagos időponttól a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét arra alapította, hogy az 1986 júniusában kapott vértranszfúzió során fertőződött meg.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, a transzfúzió megtörténtét nem vitatta, vitatta azonban annak okozati összefüggését a felperes fertőzöttségével. Eltúlzottnak találta az igényelt nem vagyoni kártérítés összegét is, ugyanis a felperesnél a PCR vizsgálat eredménye régóta negatív, a perben beszerzett szakvélemény alapján a felperesnek társas kapcsolataiban nem kell eltérően viselkednie. Vitatta a felperes járadékigényét is, ugyanis tisztítószer többletköltség nem merült fel, a dietetikus szakközreműködő véleménye túlhaladott, ellentétes a tudomány jelenlegi állásával.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 4.000.000 forintot és ennek 2009. március 20. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, 536.500 forintot 2010. január 15. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamataival együtt, 2011. április 1. napjától véghatáridő nélkül minden hónap 15. napjáig havonta előre esedékesen havi 18.500 forint járadékot, valamint 283.531 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az elsőfokú bíróság az ítéletet 536.500 forint, valamint a járadék vonatkozásában előzetesen végrehajthatónak nyilvánította. Rendelkezése szerint a feljegyzett 321.600 forint eljárási illetéket és a 33.931 forint állam által előlegezett költséget az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapította, hogy a felperes fertőzöttségének legvalószínűbb oka a vérátömlesztés, ezért az okozati összefüggés a felperes által megjelölt vértranszfúzió és a fertőzöttség között fennáll, így az alperes az egészségügyről szóló 1972. évi II. törvény (Eütv.) 22. § (1) bekezdése és 58. § (3) bekezdése alapján kártalanítási kötelezettséggel tartozik az egészségügyi intézkedés folytán a felperes egészségében bekövetkezett károsodásért. A megítélt nem vagyoni kártérítés kapcsán az elsőfokú bíróság mérlegelte, hogy a felperes 2008 novemberétől 2009 szeptemberéig állt kombinált antivirális kezelés alatt, amelynek hatására állandó rosszulléte, hőemelkedése, hasmenése volt, szédült, fájt a feje, ingerült volt. Értékelte továbbá, hogy a felperes társas kapcsolatai beszűkültek, szexuális élete megritkult. Figyelemmel volt arra is, hogy a felperesnél a vírus jelenleg nem kimutatható, vérképe normalizálódott, májfunkciója normális, de fennáll annak a lehetősége, hogy a vírus újra aktiválódik. A felperes tisztítószer többletköltség iránti igényét elutasította, ugyanis a beszerzett szakvélemény szerint a felperesnél a fertőzöttség miatt tisztítószer többletköltség

nem merült fel. A diéta többletköltsége kapcsán az elsőfokú bíróság a dietetikus szakértő megállapítását ítélezése alapjául elfogadta, ugyanis az nem szenved a Pp. 182. § (3) bekezdésében megjelölt hiányosságban. A felperes csak 2008. november 1. napjától érvényesítette igényét, így az ítélethozatalig lejárt 29 hónapra a diéta többletköltség összegét 435.000 forintban állapította meg, a felperes fertőzöttségével okozati összefüggésben felmerült vitaminköltséget - mérlegeléssel - havi 3.500 forintban, míg a lejárt költség összegét 101.500 forintban. Megállapította, hogy a felperesnek élete végéig májkimélő diétát kell folytatnia és vitaminokat kell szednie, ezért az alperest a jövőre nézve 2011. április 1. napjától kötelezte havi 18.500 forint járadék megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatásával a nem vagyoni kártérítés összegét 3.000.000 forintra kérte mérsékelni a kamatfizetési kötelezettség egyidejű mellőzése mellett, az elsőfokú perköltség összegét ennek megfelelően 200.000 forintra kérte leszállítani. Állítása szerint a nem vagyoni kártérítés mértékének megállapításánál az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a felperesnél a kezelés rövid ideig okozott mellékhatásokat, azok egy év elteltével elmúltak, a felperes a kezelés hatására tartósan vírusmentessé vált, a vírusmentes állapot a felperes életvitelét nem befolyásolja. Nem kellő súllyal vette figyelembe a felperes maradványállapotát, vagyis azt, hogy a májenzim értékek normál tartományban vannak, a vírusfertőzés a felperesnek semmilyen panaszt nem okoz és azt, hogy a felperesnél elvégzett vírusvizsgálatok tartósan negatív eredményt adtak.

Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a Fővárosi Ítéltábla arra alapított, a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések mindenben helytálló alkalmazásával meghozott ítéleti döntésével is egyetértett. Kifejezetten a fellebbezésben foglaltakra tekintettel emeli ki a Fővárosi Ítéltábla a következőket:

A károsodás bekövetkeztekor hatályos Eütv. 58. § (3) bekezdése úgy rendelkezik, ha a gyógyszer összetétele és minősége megfelel a Gyógyszerkönyvben, illetőleg a törzskönyvezés (nyilvántartásba vétel) alkalmával megállapított előírásoknak, és ennek ellenére alkalmazása folytán az állampolgár egészségében vagy testi épségében előre nem látható károsodást szenvedett, megrokkant vagy meghalt, őt, illetőleg az általa eltartott hozzátartozóit az állam kártalanítja. A kártalanításra a 22. §-ban foglalt rendelkezéseket kell megfelelően alkalmazni.

A szervezetbe gyógyítás céljából juttatott vér, illetve vérkészítmény az állam kártalanítási felelőssége szempontjából azonos elbírálás alá esik a gyógyszerrel, ezért a vérátömlesztés során kapott hepatitis C vírusfertőzés miatt az alperesnek az Eütv. 58. § (3) bekezdésén alapuló objektív kártalanítási kötelezettsége fennáll.

Az alperes a vérkészítményt gyógyszerként alkalmazta, gyógyászati cél érdekében juttatta a felperes szervezetébe; az adott vérkészítmény az orvostudomány akkori

ismeretei szerinti előírásoknak megfelelt, a felperes testi épsége mégis károsodott. Az alperes ezért az Eütv. 58. § (3) bekezdése alkalmazásával köteles a felperes kártalanítására. Az Eütv. 22. § (2) bekezdése értelmében a kártalanítás módjára és mértékére a Ptk.-nak a kártérítésre vonatkozó szabályait kell alkalmazni. A Ptk. 355. § (1) bekezdése alapján követelheti a felperes a nem vagyoni hátrány ellensúlyozásához szükséges nem vagyoni kárpótlást, valamint a vagyonában beállott kára megtérítését. A felperes - a tudomány mai állása szerint - gyógyíthatatlan betegségben szenved. A szakértő megállapításai szerint jelenleg ugyan tünetmentes, de élete végéig szakorvosi kontrollvizsgálatra kell járnia, mert betegsége bármikor kiújulhat, így ebben a tudatban kell leélnie hátralévő életét. A gyógyíthatatlan betegség tudata és a lefolytatott gyógykezelés fizikailag és pszichikailag is megviselte. Miután mások által is veszélyesnek tartott, fertőző betegségben szenved, ami az emberi kapcsolatait is hátrányosan befolyásolta, életlehetőségei számottevően beszűkültek. A felperes által elszenvedett sérelem kárpótlásához szükséges nem vagyoni kártérítést ezért helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, az alperes által a nem vagyoni kártérítés kapcsán a fellebbezésben hivatkozott indokok és érvek nem szolgáltattak kellő alappal az elsőfokú bíróság helyes, logikus és ellentmondásoktól mentes - mérlegelésen alapuló - döntése megváltoztatására.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - utalva helyes indokaira - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes a sikertelen fellebbezése következményeként köteles a Pp. 239. §-a folytán alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes részére jogi képviselete ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint - a 4/A. § értelmében áfa figyelembevételével - megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére, míg az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket az alperes illetékmentessége [Itv. 5. § (1) bekezdés a) pont] folytán a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2011. szeptember 16.

Dr. Sággy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s. k.
előadó bíró

Dr. Varga Edit s. k.
bíró